

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

Του ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Αυτά ήσαν το δυο μόνα πλάσματα που έμπαιναν μέσα στον πύργο: Το ένα έφερνε σ' αυτόν τη χαρά και τη στοργή και το άλλο δτι ήταν απαραίτητο για τη ζωή. Ο γέρος μεισιτάν αντίθετα γεννιάδισα της δεύτερη με τα λίγα χρήματα που είχε κατορθώσει να διασώσει απ' την περιουσία του και εφορούσε το χρέος του προς τη Μαρικίτα με φιλήματα, μέσ' στα όποια έκλεινε όλη την αγάπη του. "Έτσι, στη μοναξιά του και την έζορρία του ήταν σχεδόν ευτυχισμένος.

Η Μαρικίτα όμως αυτή τη φορά είχε άργήσει να παρουσιαστεί κι' ο γέρος φανόταν εξαιρετικά άνοιχτος. Δέκα φορές την ήμερα, ανέβαινε στην ψηλότερη επαλι με την έλπιδα ότι θα την έβλεπε να προβάλλη από μακριά, μα του κάκου.

—Γιατί δεν άποφαοίζεις να ζήση μαζί μου; συλλογιζόταν. "Ότι άπομένει απ' τον πύργο, θα μπορούσε να χορήσει άνετα είκοσι ανθρώπους και θα είμαστε τόσο ευτυχισμένοι πλάι-πλάι με την συντροφιά των άστρων. Θα μου μάθαινε ένα σωρό πράγματα για το όπερπέραν, μυστήρια που μόνο οι Άστειγγανοί τα ξέρουν κι' εγώ, θα της μιλούσα για την άχαριστία των ανθρώπων και για την έλαχιστή σημασία της ζωής.

"Έπί άδρες δλόκληρες μονολούσες, έτσι, κόβοντας θόλτες με τα χέρια πίσω από τη ράχη και με το θέλημα του προσηλωμένο στο κενό.

—Μά όχι! Έλεγε κατόπιν. "Η ζωή γι' αυτήν εινε η έλευθερία, τ' δάσκτημα, ο ήλιος... Ποίος ξέρει ρως... "Έδω, είν' ο τόπος ό, που θα μαραινόταν το τριανταφυλλένιο χρώμα των χειλιών της, όπου θάσθηνε η λάμψη των ματιών της, όπου το πλούσιο αίμα της που το κληρονόμησε από τον Κόκκινο "Άνθρωπο θα πάγωνε μέσα στις αλέδες της... "Η φωλιά είνε πένθημη έδω και το πουλί θα πέθανε ίσως πριν από μένα... Είνε δυνατή, θαρραλέα και άγνή... Γεννήθηκε για να γυρίζει έλεύθερη σαν τα σπουργίτια: άς πάη όπου της άρέσει... Δεν έχω το δικαίωμα να την φυλακίσω μέσα στον τάφο αυτό... "Ο Θεός μόνο να μου την φυλάξη για να μου κλείσει τα μάτια...

Ο ντόν Πέτρο ντε Βαλεντίρα δεν είχε άποτελειώσει ακόμα αυτά τα λόγια όταν ξξαφνα άκουσε να χτυπούν την μεγάλη δρύϊνη πόρτα του πύργου.

Χωρίς καθόλου να παρατήρη, πήγε κι' άνοιξε σ' έναν άγνωστό του υπατήριδη, ο όποιος, θλόποντάς τον, άποκαλύφθηκε και χαίρέτως θάθετα.

—Σε ποιόν άνήκει αυτός ο πύργος; ρώτησε ο άγνωστος. —Είμαι ο ιδιοκτήτης αυτού του πύργου, άπάντησε ο Ίσπανός ευπατήρης. "Αν θέλετε ν' άναπαυθήτε λίγο, θα θρήτε έδω να-απαφύσιο. Δεν θα σας κρύψω ότι το γεύμα δεν θανε πλούσιο...

Οι δυο άντρες κυττάχτηκαν μιά στιγμή: από τη μιά μεριά το θέλημα ήταν ειλικρινές και τίμιο κι' από την άλλη έρευνητικό και ύπουλο.

—Ευχαριστώ, είπε ο έξνος. Δεν έγω παρά δυο λόγια να σας πω. Θέλετε να μου πουλήσετε αυτό τον πύργο;... Θα σας το πληρώσω σε ποσόν διπλάσιο της αξίας του...

—Ποτέ, άπάντησε ο ντόν Πέτρο. Το γέρικο κορμί μου είνε σαν αυτές τις πέτρες, είνε πολύ έρειπωμένο και θέλει να ξεφαινοιστή μαζί τους... Ο πύργος αυτός θα καλύψη τα κόκκαλά μου καταρορόντας...

—Τι τιμή θέλετε να σας προσφέρω; —Καμιά! Το σπίτι μου σας είνε άνοιχτό για να σας δεχτή ως έξνο. Αυτό είν' όλο... Σε ποιόν έχω την τιμή να όμιλώ; —Στον κ. ντε Πεϋρόλ, επιστάτη του έξοχωτάτου Φιλίππου της Μάντονας, πρίγκηπος Γκονζάγκα...

Ο Ίσπανός μεισιτάν έψαξε μιά στιγμή μέσα στις άναμνήσεις του.

—Ξέρω αυτό το όνομα, είπε, χωρίς να έχω δη ποτέ αυτόν που το έχει... Αυτή η έρειπωμένη κατοικία δεν του ταίριαζει... Γιατί θέλει να την άποκτήση;

—Δεν τη θέλει για τον έαυτό του.

—Έξηγηθήτε, κύριε...

—Ο κ. Γκονζάγκα θέλει να έγκαταστήσει έδω για λίγο καιρό δυο νέες κόρες. Η μιά απ' αυτές, της όποιας η ύγεα του είνε πολύτιμη, είν' επικινδύνως άρρωστη. Της χρειαζέται άναπαυσις, μόνωση, καθαρός άερας, πράγματα που δεν θα μπορούσε να τα θρή στο πανδοχείο του γειτονικού χωριού, όπου άναγκασηκόμει να την άφήσουμε, έπειδή δεν μπορούσαμε να την μεταφέρουμε πιο πέρα λογω της καταστάσεάς της. Πρόκειται περί της ζωής της.

Ο ντόν Πέτρο σκέφτηκε μιά στιγμή κι' έπειτα είπες: —Είμαι μόνος έδω κι' ύπάρχει θέσις γι' άρκετους ανθρώπους ακόμα. Θα ήμουν ένοχος αν έκλεινα την πόρτα μου σ' αυτή την άρρωστη... "Αν μιά διαμονή έδω μερικών έθουμάδων μπορεί να της κάνει καλό, φέρτε την.

—Ευχαριστώ, ψιθύρισε ο Πεϋρόλ.

—Μά ποιός θα συνοδεύση την άρρωστη, σινιόρα; ρώτησε ο ντόν Πέτρο. Ποίος θα είνε ύπεύθυνος γι' αυτή;

—Εγώ, κύριε, και ένας γιατρός. Θα την περιποιηθή η συντροφιάσ της και θα θρω στη χώρα καμιά γυναίκα για να μάς περιποιηται...

—Είνε πολύς κόσμος για το έρημικό μου καταφύγιο, όπου κανείς δεν μπάινει... Σε κάθε άλλη περίπτωση, θα σας άντέτασσα κατηγορηματική άρνησι. Μά πρόκειται περί μιάς γυναίκας που ύποφέρει και γι' αυτό ύποκλινομαι μπροστά στον πόνο της. Άκολουθήστε με για να θεβαιωθήτε, αν τα έρειπωμένα διαμερισμάτα του πύργου μου είνε άξια να σας δεχτούν...

Με τρόπος μεγάλου άρχοντος, που έκαναν εντύπωση στον Πεϋρόλ, τον έπηρε και του έδειξε διάφορες αίθουσες του πύργου, που είναν μείνει σχεδόν άθικτες και των όποιών τα παράθυνα άνοιγαν στον άπεραντο κάμπο. Οι τοίχοι τους ήσαν άσβεστοωμένοι και τα έπιπά τους παλινά και γαλασμένα. Μά ο ήλιος τους έδινε ένα γαρομένο λούστρο. "Όλα ήσαν εκεί μέσα καθαρά και μερικά από τα άντικείμενα θύμιζαν ακόμα τον παλιό πλούτο που είχε άντισταθή στο χρόνο.

—Είνε θαυμάσια! είπε ο Πεϋρόλ, θγαζοντας ένα θαλάττιο φουσκωμένο από χρυσάφι. Ίδου η τιμή της ένιοκιάσας. Είμαι έτοιμος να προσθώσω σ' αυτή όσα θέλετε, αν σας φαίνεται λίγη.

Ο Ίσπανός μεισιτάν άπέκρουσε το θαλάττιο, λέγοντας: —Πρέπει να προβλέψετε για την τροφή και για τις άλλες άνάγκες των ανθρώπων σας, γιατί έγω δεν μπορώ να σας προσφέρω τίποτε. Η ζωή μου έδω είνε άσκητική...

—Ένας λόγος παραπάνω, να δεχθήτε την άνταμοιδή για την άνηυχία που σας προκαλούμε...

Μπροστά σ' αυτή την έπιμονή, η φωνή του γέρο Ίσπανου ε-γινε σχεδόν σκληρή.

—Δεν θέλω τίποτε, κύριε. Νομίζω πως σας έδωσα να το καταλάθετε αυτό...

Ο Πεϋρόλ τάχασε και τραύλισε:

—Ευαρεστηθήτε να με συχωρέσετε, κύριε. Μά δεν ξέρω σε ποιόν άπευθίνομαι...

—Το όνομά μου έλάχιστα σας ενδιαφέρει, κύριε. Έπιτρέψατέ μου να το άποσιωπήσω. Μπορείτε να όδηγήσετε έδω την άσθενή σας, όποτε θέλετε...

(Άκολουθεί)

